

DOAMNA MIOARA BELISARE SAU DESPRE VERBUL A DĂRUI

Rodica BĂRBAT

Universitatea de Vest din Timișoara

Am pe masă, în fața mea, o mulțime de vederi, de „cartoline postale”, în care sunt reproduse imagini din Grecia, Franța, dar mai ales din Italia. Au sosit din Pisa, Udine, Roma, Veneția, din Calabria sau Sicilia, dar sunt și reproduceri ale unor opere de artă celebre, din marile muzee ale lumii. Le-am primit ca dar, într-una din zilele în care o vizitam pe Doamna Belisare pe strada Stelelor, nr. 12. Locuia singură, Domnul Marcel nu-i mai era alături. Câteva dintre vederi conțin scurte texte adresate familiei Belisare sau Signorei Mioara Belisare. În toate se simte căldura și afecțiunea celor care așternuseră câteva gânduri profesoarei mele de limba italiană. Recitite acum, aceste “cartoline” mă emoționează, sunt ca un scenariu de film din care se poate naște o poveste.

Eram cu toții tineri și plini de speranțe, noi, studenții de la Facultatea de Filologie, când Doamna Profesoară Belisare a reușit să introducă în facultate, mai întâi ca obiect de studiu facultativ, un curs de limba italiană. La curs veneau și studenți de la *Politehnica* din Timișoara sau de la *Medicină*. Ne întâlneam, după-amiaza, câte două ore pe săptămână, și o așteptam să intre în sală, întotdeauna punctuală, întotdeauna zâmbind, întotdeauna pregătită să dăruiască din preaplinul minții și inimii sale. În *Dicționarul limbii române* se consemnează că verbul *a dărui* înseamnă: „a înzestra pe cineva cu ceva”, iar forma reflexivă *a se dărui* înseamnă „a se dedica, a se consacra unui scop”.

Ei bine, dintre toți dascălii noștri niciunul nu se dăruia cu atâta patos muncii de profesor. Mai întâi, ne învăța o limbă superbă, vorbită într-un spațiu geografic pe care îl cunoștea, îl văzuse și îl admirase în timpul studiilor, dar și mai târziu. Apoi, era îndrăgostită de sonoritatea limbii lui Dante, de luminozitatea și armonia sunetelor din această binecuvântată limbă. În al treilea rând, avea un adevărat cult pentru profesia de dascăl. Știa să-și respecte interlocutorul, chiar dacă acesta era mult mai tânăr și neștiutor. Avea vocația dialogului, a lucrului bine făcut și, mai ales, a bucuriei de a învăța pe alții, pentru a se implini pe sine însăși. Câștiga timp vorbind repede, introducând pentru relaxare unele glume foarte hazlii în care „protagoniștii” erau întotdeauna în încurcătură pentru că... nu știau să vorbească bine italiana. Toate acestea le-am înțeles mai târziu și sunt bucuroasă că i-am putut mulțumi în zilele în care o vizitam pe strada — pe atunci — Leningrad, nr. 10 și, mai apoi, pe strada Stelelor, nr. 12. Aici, locuia într-un apartament de bloc, într-un spațiu în care se simțea peste tot bunul gust, plăcerea de a fi înconjurat de lucruri frumoase, nu numai utile. Se bucura întotdeauna când mă vedea și — absolut misterios pentru mine — ținea minte promoții întregi de studenți, își amintea de tot felul de întâmplări cu colegi de-ai mei, pe care eu îi cam uitasem, în schimb, Doamna Belisare știa despre ei unde se află, ce fac și ce a făcut viața din visele și speranțele lor.

Își dăruia din timpul care-i rămăsese din ce în ce mai puțin altora, celor tineri, pe care îi formase, întreținând corespondențe, vorbind la telefon, neezitând să-i sfătuiască pe cei plecați departe și care se aflau în dificultate.

Dar cele mai frumoase întâmplări întâipărite pentru totdeauna în memoria mea și a colegilor mei de an — nu mă îndoiesc de asta — sunt cele două excursii organizate, gândite și conduse de profesoara noastră în calitatea pe care o avea atunci de decan de an. În anul al patrulea, excursia „de studii”, cum se

numea în acel moment, a cuprins nordul Moldovei, vizitarea mănăstirilor și a locurilor magice din împrejurimile lor. În condițiile mai precare de atunci — erau anii '60 din secolul trecut — excursia s-a făcut cu trenul, prin amenajarea unui fel de cușete cu paturi suprapuse, în care dormeam înghesuie(ți) câte șase studențe(ți). Eram tineri, veseli, trăiam totul ca pe o formidabilă aventură. Nu știam și, spre rușinea noastră de mai târziu, nici nu ne prea interesa, cât de complicat era pentru Doamna Belisare, ea singură, să țină în frâu un an întreg de studenți cam „zvăpăiați”. Dar lucrul cel mai extraordinar, pe care vreme de aproape două săptămâni Doamna Belisare l-a făcut zilnic, a fost micul dejun pregătit de dânsa în vagonul de tren unde amenajase “bucătăria” pentru ca noi fetele — leneșe cât cuprinde — să ne trezim dimineața cu ceaiul fierbinte, plin de arome (de unde le procurase?) și cu felii de pâine cu unt. Se trezea la cinci dimineața și ne dăruia din timpul său bucuria unei zile de-a lungul căreia se transforma într-un ghid perfect, neobosit, folosind cât mai profitabil timpul, pentru ca noi să putem vedea și cunoaște multe din magia și frumusețea unor locuri ca de basm. N-am știut atunci să-i mulțumim Am făcut-o mai târziu, dăruindu-i flori în micul apartament în care locuia.

În excursie, Domnul Marcel n-a putut s-o însoțească, însă i-a făcut o surpriză nemaipomenită, care ar fi trebuit immortalizată pe o peliculă de film. Într-una din gări — să fi fost Suceava? — Domnul Marcel a venit pe peron să ne aștepte, căutând cu nerăbdare vagoanele cu “nebunii” plecați prin țară. Doamna Belisare l-a zărit și, nici astăzi nu pot înțelege cum de n-a căzut, fiindcă de pe treptele înalte ale vagonului a zburat pur și simplu în brațele Domnului Marcel, bucuroasă să-i spună, probabil, de ce eram în stare noi tinerii. Căsătoria Doamnei noastre de italiană cu Domnul Marcel a fost exemplară și asta am înțeles-o mult mai târziu.

Astăzi, visul Profesoarei Maria Belisare s-a împlinit. Prin grija doamnei conf. dr. Viorica Bălteanu, fosta ei studentă. În Facultatea de Litere din Timișoara, limba italiană este pe mâini bune. Viorica Bălteanu a știut să se înconjoare de oameni destoinici și dăruți și astfel, alături de limba română, de franceză și spaniolă, limba italiană sporește prestigiul limbilor romanice în universitatea timișoreană.